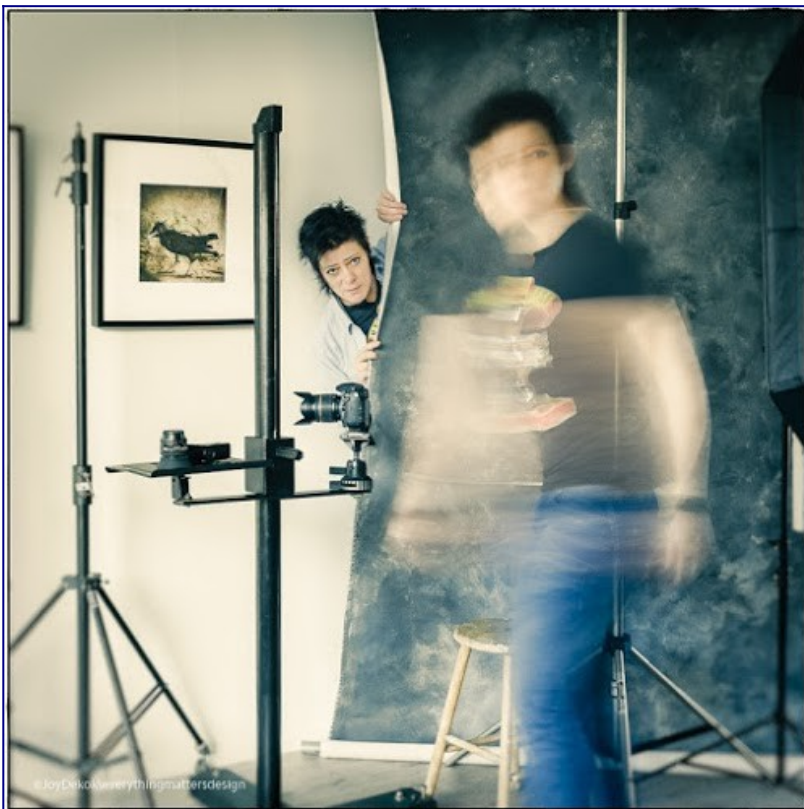

**[https://
www.photonmagazine.eu/
joy-dekok](https://www.photonmagazine.eu/joy-dekok)**

PHOTON
magazine.eu

Joy Dekok: de schoonheid van aangepast verval

“Het gaat pas leven wanneer het zichtbaar heeft geleefd”

Door Jurriaan Nijkerk

Joy Dekok (Nijmegen, 1965) koos ruim dertig jaar geleden voor het vak van fotograaf. Zij kreeg een baan in een bedrijf waar zowel in studio als op locatie werd gewerkt. Daarnaast volgde zij de Nederlandse Fotovakschool in Apeldoorn. Zo maakte zij kennis met een verscheidenheid aan fotografische disciplines, zoals mode, architectuuroopnamen, technische fotografie, productfotografie en reproductiefotografie voor onder andere kunstenaars.

Voorgeschiedenis •

In de studio werd het materiaal in eigen beheer afgewerkt, zwart/wit ontwikkelen en afdrukken, het ontwikkelen van kleurendia materiaal. Na enige tijd was het werken met licht voor haar iets dat zij haast instinctief leek te doen. Zeer precies en nauwgezet, wel los met veel gevoel voor vormgeving. En haar grote liefde werd portretfotografie in de ruimste zin des woords.

Toen de studio sloot ging zij zelf verder met het ontwikkelen van haar vak en haar visie. In 2008 vervolgde zij haar opleiding voort aan ArtEZ, Hogeschool voor de Kunsten te Arnhem in de richting Fine Art/vrije kunst. Dit leverde haar na de in die tijd vooral technische Fotovakschool nieuwe inspiratie op. Feitelijk stamt Joy nog uit het tijdperk van de analoge fotografie, maar schakelde over op de digitale wereld van heden. Zij bekwaamde zij zich in digitale fotobewerking en retouche, met de nadruk op kunstzinnigheid: “Je maakt tenslotte beelden, geen technische hoogstandjes. Maar alles moet voor mij wél kloppen, perfect zijn. En in zekere zin heb ik erg veel gehad aan de analoge fotografie, waarin niets kan worden verdoezeld, je leert een strakke discipline.”

Over haar vrije werk •

“Door de digitalisering van de fotografie wordt het mogelijk beelden te creëren die in analoge fotografie niet mogelijk zijn, je krijgt daarmee de vrijheid van het scheppen binnen handbereik. De vrije composities die ik maak vergen veel tijd. Ik maak gebruik van dingen die ik vindt, dierenschedeltjes, bladeren, takjes, kortom alles wat je in de natuur tegenkomt. Daar hoort eigenlijk ook mijn eigen werk bij, losse beeldfragmenten die je in de loop van de tijd hebt gefotografeerd en

die in het archief zitten. Voor een werk begin ik ‘ergens’ en laat het dan soms maanden liggen. Zie ik een ander element dat in dit beeld past dan gebruik ik dit. Zo’n moment is altijd een soort ingeving, je kunt ergens lang naar kijken zonder dat het iets oplevert. Maar dan komt er ineens, na een dag of na maanden rijpen, het verhelderend moment. Zo ontstaan composities naast elkaar in de tijd. Ik maak alleen gebruik van eigen opnamen in mijn werk. Of uit mijn archief, of in het moment zelf gemaakt. Voor mij vertellen alle elementen ieder een eigen verhaal, die pas ik dan in elkaar. Uiteindelijk moet een beeld voor mij goed voelen voor het af is. Maar voor mij persoonlijk is het maakproces eigenlijk veel leuker dan het eindresultaat. ”

Beleving van het beeld •

Natuurlijk komt er wel eens een reactie wanneer men in een compositie ziet met een dood vogeltje of een botje, er zijn mensen die dit vreemd vinden. De beleving van de kijker is een persoonlijk verhaal. Een voorbeeld: aan de opname van het beeld van het ei met de pootjes kleeft een komisch verhaal. De foto werd gekocht door een paramedische beroepsbeoefenaar voor in zijn praktijkruimte. Wel met onze wederzijdse twijfels, hoe zouden kinderen er op reageren, die zouden het eng kunnen vinden, of er mogelijk van kunnen gaan dromen Uiteindelijk toch gedaan, en wat bleek. De kinderen vonden het prachtig terwijl de moeders griezelden...”

Veroudering •

“Ik maak veel gebruik van dingen die verouderen, nooit van nieuwe dingen, die hebben geen historie. Ik noem het de schoonheid van het verval. De dingen gaan pas leven wanneer het zichtbaar is dat ze hebben geleefd.

Dit geldt eigenlijk ook voor portretten. Een babyportret vind ik niet zo interessant. Maar mensen die er al een paar jaar op hebben zitten, zoals pubers of mensen die al met pensioen zijn kunnen verhalen vertellen in beeld. Bij een portret is het de kunst oprecht contact te maken ofwel op een onbepaald moment de foto te maken, in beide gevallen momenten waarop het innerlijk van de mens onbewust naar buiten komt. Dat zijn ook de momenten waarop het portret herkenbaar laat zien wie de mens is.”

Ingrijpen in beeld •

“Het credo van de persfotografie is dat de foto zo moet zijn als de situatie is, je mag er niet in bewerken, er geen dingen uit weglaten, zoals een simpel plastic zakje, een bekroonde fotograaf werd hierdoor door de wedstrijdorganisatie zijn prijs ontnomen.

Het is eigenlijk onmogelijk om een objectieve foto te maken. Het gebruikte brandpunt, het standpunt, alles speelt hier mee. In een ‘objectieve foto’ kun je ook dingen weglaten of toevoegen door ze al dan niet in de opname te betrekken. Dat stomme plastic zakje is namelijk niet bepalend voor de inhoud, lading of betekenis van de foto. Zoals een schrijvend journalist de focus legt op zijn onderwerp, moet je dit ook doen in je foto. En wanneer dit dan niet mag... Objectieve fotografie bestaat niet. Ik vind persfotografie dan ook niet zo aantrekkelijk om te doen. Ik ben daar ook niet geschikt voor, ik had misschien wel alleen dat zakje vastgelegd. Dit gaat ook op voor een deel van de documentaire fotografie en reportages. Dit zijn meer registraties. Ik vind het fijn de tijd te nemen en mij af te vragen wat mij raakt in bijvoorbeeld een straatbeeld. En juist dat element er uit lichten. Bij dergelijke foto's zou de vraag moeten zijn die je jezelf stelt: “Zou een ander ook dezelfde foto kunnen hebben gemaakt? Daar ligt voor mij het criterium van de waarde.”

Afwerking •

Wordt een beeld afgedrukt dan stel ik hoge eisen. Alles wordt gedrukt op een mooie papiersoort, meestal zwaar fine art papier. De drukken worden gemaakt door een fine art printing specialist, Dit is een onmisbare schakel in het proces. Iedere print krijgt een passe-partout en een passende lijst. Ik hou niet van ‘koud inlijsten’. Werk komt alleen tot zijn recht en tot leven wanneer dit respectvol tot in de puntjes wordt gepresenteerd. Het afleveren van alleen digitale bestanden aan particulieren komt dan ook niet in mijn boekje voor, de tastbaarheid van een mooie druk brengt mijn werk echt tot leven.

Joy Dekok is iemand die niet erg veel praat over haar werk, zij verklaart weinig tot niets. Haar insteek is dat de foto zijn eigen verhaal vertelt. Waarvan de beleving waarschijnlijk voor iedere beschouwer anders is. “Anders moeten de mensen maar een boek kopen...”

Naast mijn vrij werk als kunstenaar en mijn portretten in opdracht vind ik veel inspiratie in persoonlijke projecten. Zo ben ik nu al langere tijd bezig met een serie “Habitat”. Hiervoor fotografeer ik kunstenaars in hun atelier hun habitat. Zoveel mogelijk in een werksituatie, min of meer toch documentair maar dan met een touch of Joy.

Expositie Joy Dekok

'Habitat' - Het natuurlijke leefgebied van een organisme/ kunstenaar; 'geënceneerde' kunstenaarsportretten

De expositie is van 31 januari t/m 16 februari 2020 te zien in het Kunsthuis, op vrijdag, zaterdag en zondag van 12 tot 17 uur. Toegang gratis.

Kunsthuis

Kasteellaan 22-24

(voormalig gemeentehuis, ingang zijde Europaplein)

6602 DE Wijchen